

ἀναχωρήσεως τοῦ βασιλέως πρέπει μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ μετὰ μεγάλων σκέψεων νὰ γίνεται.» Καὶ ταραττει τοὺς κύκλους τοῦ ἡ μέλλουσα προσωρινὴ μοναρχοῦσα τοῦ κ. Τρικούπη.

Ὅτε διακόπτει ὁ **Στεφανίδης**: Γίνε σὺ πρωθυπουργὸς νὰ τελειώσουμε.

Φωνὴ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς. Ὁ ἀρθεῖ ἡ ἀράδα του...

Αὐτὴ εἶνε ἡ χρυσὴ προφητεία.

Ὅλα καλὰ. Ὁ γνωστὸς ὑπουργὸς τῶν **Ναυτίκων**, ψηφίζει ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως, ἡ αὐστηρότης πρὸς τὴν τιμὴν τῆς φουστανέλας τοῦ ἀπαλύνεται πρὸ τῶν δελεαστικῶν θελγῆτρων τῆς Κυβερνητικότητος.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὁ δῦων ἥλιος τῆς βουλευτικῆς περιόδου χρωματίζει μετὰ τὰ μελαγχολικώτερα χρώματα εἶνε ὁ κ. **Καλλιγᾶς**, δῦων κι' ἐκεῖνος ἥλιος οἰκονομικῆς ἀναμορφώσεως καὶ τῆς ὑπουργικῆς ἐδρας. Σαφὴ ἰδέα τῆς παραστάσεως τοῦ κ. Κολιγᾶ δύνανται νὰ λάβωσιν, ὅσοι εἶδον ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ *Ἀσμοδαίου* τὴν γελοιογραφίαν του, περὶ τῆς ὁποίας, νεαρὰ δεσποινὶς μᾶς ἔκαμε τὴν ἐξῆς ὀξύμωρον παρατήρησιν: «Τὸν εἶδα τὸν καυμένον, ὅπως τὸν ἔχει, καὶ μοῦ ἤρθε νὰ κλάψω».

*

Ἐτελείωσε καὶ ἡ περὶ τῶν οἴνων συζήτησις. Ὑπὸ ἄλλων ἐποψιν, μοῦ ἔρχεται ἡ ὀρεξὶς νὰ παρομοιάσω τὴν λήγουσαν βουλευτικὴν περίοδον πρὸς μέγα συμπόσιον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται περὶ τὰ ἐπιδόρπια καὶ ἕκαστος ἤδη ἐκφωνηθεὶς λόγος ἐπὶ τοῦ φόρου τῶν οἴνων ἰσοδυναμεῖ πρὸς φιάλην οἴνου, τὴν ὁποίαν παραθέτει—τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην—ἐκ κοινῆς συνωμοσίας ἕκαστος συμπότης—ρήτωρ, ὅπως μεθύσῃ καὶ κλονίσῃ τὸν συμποσιάρχην, τὴν Κυβέρνησιν ἄλλα τοῦ συμποσιάρχου ἡ κοιλία εἶνε βάραθρον, καὶ, ἀπὸ 406, **111** οἱ πόδες του.

Αἱ ἀνωτέρω τρεῖς γῶνται μοι φαίνονται τρεῖς στύλοι ἔχοντες ἀνάγκην Σαμψῶν διὰ νὰ πέσωσι.

*

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ αὐτὴ ἡ μελιχρότης τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀτμοσφαιρᾶς ἦτον ὁ πρῶτος ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου ἀγορεύσας κ. **Κοντογούρης**, διότι ἔφερεν ἐπὶ τοῦ βήματος ὅλους τοὺς μόχθους καὶ τὰς ταλαιπωρίας προσφάτου ταξιδίου ἀπὸ Πατρῶν, ὅπερ ἐπιτηδὲς ἐπεχείρησε, τῇ ἐντολῇ τῶν συμπολιτῶν του, διὰ νὰ προφθάσῃ καὶ ὁμιλήσῃ.

Καραμέλαις ἐκ τοῦ κ. Ρηγοπούλου:

—Εὐρετε ποία εἶνε ἡ μισγάγκεια, κ. Καλλιγᾶ; τὰ νομοσχεδιά σας.

*

Ὅμιλοῦντα, τὸν διακόπτει στωπτικὴ φωνή: ὁ **Νιαγάρας**...

*

Ρηγόπουλος. Τὸν Νιαγάραν τοῦ κακοῦ, σεῖς τὸν ἐφέρατε.

*

—Ὁ φόρος τῶν 12 τοῖς 0)0 εἶνε ἡ *περικεφαλαία* ὅλου τοῦ βάρους τοῦ τεθέντος ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ!

Κουτρούλης

ΦΑΛΗΡΙΚΟΣ ΑΤΜΟΔΡΟΜΟΣ

Ὁ διευθυντὴς τῶν Ἱπποσιδροδρόμων κ. Βωτὺ εὐφρεστάθην νὰ μᾶς παρακαλέσῃ, ὅπως ἐκδράμωμεν μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ προκατόχου του κ. Ραδλέ μέχρι Φαλήρου διὰ τῆς νέας γραμμῆς, ἐφ' ἧς μέλλει νὰ κυκλοφορήσῃ Ἱπποσιδροδρόμος δι' ἀτμοῦ ἢ μᾶλλον ἀτμόδρομος. Ἐπεθύμει, ἐπειδὴ ἀνεγράψαμεν ἐκ τοῦ *Σαριβαρῆ* τὰς ἐπισυμβάσας διακοπὰς ἐνεκα δυστυχημάτων προσελθόντων ἐκ τοιούτου εἶδους ἀμερικανικῶν λεγομένων σιδηροδρόμων, νὰ κάμωμεν αὐτοφίαν περὶ τοῦ πῶς λειτουργεῖ ὁ ἀτμόδρομος αὐτός, Ἱπποσιδροδρόμος δηλαδὴ χωρὶς ἄλογα, ἀλλὰ κινούμενος ὑπὸ μηχανῆς, καὶ ἂν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ πρόξενος ἢ ὀχι δυστυχημάτων. Ἐδέχθημεν εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησιν, καὶ τὸ παρελθὸν Σάββατον, ἀφοῦ περιεργάσθημεν τὰς ἀπέναντι τῶν Λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ εὐρείας ἀποθήκας μετ' ὀγδοήκοντα περίπου καινουργεῖς ἀμάξας ἀλυσσιδέτους καὶ ἕξ ἀτμομηχανάς, ἐκινήσαμεν διὰ Φάληρον, συνοδοὺς ἔχοντες καὶ τὴν λίαν ἀξίεραστον κυρίαν Βωτὺ μετ' ὅν ἐξαετῇ τῆς Γεωργίον, καλαμπουρίζοντα ἀπὸ τώρα γαλλο-ελληνικὰ λογοπαίγνια, καὶ τὸν πάντοτε ζωηρὸν καὶ εὐθυμον κ. Ραδλέ.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι διὰ τοῦ βελγικοῦ ἀτμοδρόμου χαράσσεται ὁδὸς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον ὅλος νεία, μὴ ἔχουσα οὔτε τὸ ζοφερόν τῆς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὁδοῦ, οὔτε τὴν μονοτονίαν τῆς ὁδοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου. Ἐκεῖ ποῦ δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ ἐν ἀπλῶν μονοπάτι τὸ θέρος καὶ βάλτος παχὺς τὸν χειμῶνα, ἡ Ἐταιρία κατεσκεύασεν γραμμὴν, εἰς ἐν μὲν μέγα τμήμα ἀγοράσασα ἡ ἰδίᾳ οἰκίπεδα, ὡς ἀπὸ τῆς Γεφύρας μέχρι σχεδὸν παλαιοῦ Φαλήρου, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Νέον ἐπωφεληθεῖσα τὴν δημοσίαν ὁδόν. Οὕτω κατόρθωσε νὰ διανοίξῃ τὴν γραφικωτέραν γραμμὴν ἐπὶ τοῦ πρασινωτέρου λεκανοπεδίου, μεταξὺ δύο ἀπολαυστικῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν ἀπόψεων, μεταξὺ ἀκροπόλεως καὶ τῆς θαλάσσης τῶν δύο Φαλήρων. Τὸ βλέμμα σου περιλαμβάνει τὴν πλατυτέραν ἀθηναϊκὴν ἀγκάλην, ὅπ' οὐδενὸς κωλύματος ἐπιπροσθούμενον. Δεξιᾷ ἔχεις τὸν Ὑμηττὸν, ἀριστερᾷ τὸν Πειραιᾶ, ἀπέναντί σου θάλασσαν. Ὁ ἄνεμος πνέει ἀφθονος, σχεδὸν ὀρηκτικός. Τὸ θέρος ἐν μέσῳ τοῦ μεγαλειότερου καύσιονος ἀήρ οὐδέποτε θὰ λείπῃ. Καὶ ἡ ἀτμόδρομὸς θὰ γίνεταί δροσερὰ, εὐάερος, ἀνοιχτόκαρδος.

Ὅλη αὕτῃ ἡ ὁδὸς δὲν θὰ χρησιμεύσῃ μόνον ὡς βάσις τῶν πλησιεστέρων καὶ ὀροσερωτέρων διὰ τὰς Ἀθήνας ἐκδρομῶν, χειμερινῶν καὶ θερινῶν, ἀντὶ μικροῦ τιμήματος, δὲν θὰ καταστήσῃ μόνον τὸ παλαιὸν Φάληρον ἐράμιλλον τοῦ νέου, προστιθεμένου οὕτω καὶ ἐτέρου κέντρου εἰς τὰς ψιλὰς, τὰς ξηρὰς, τὰς στεγνὰς Ἀθήνας, κέντρου ἴσως δημοκρατικωτέρου, ἀστικωτέρου, ἀλλὰ καὶ ἀγροτικωτέρου, ὑπὸ τὴν συμπαθητικὴν καλύβην τοῦ Σπύρου Ξηροταγάρου, ἀρίστου ἀλιέως, ἀρίστου κυνηγοῦ, ἀρίστου συντροφίου, ἡ ὁποία καλύβη θὰ γίνῃ βεβαίως ἀστυκὸν ἀνάκτορον, ὡραῖον ἐστιατόριον, καφενεῖον κῆπος, εἰς τὴν μοναδικὴν ἐκείνην κορυφὴν, σκοπιὰν τῆς ὡραιότερας θαλάσσης ἄλλὰ καὶ ἡ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς γραμμῆς τοῦ ἀτμοδρόμου γῆ θὰ τιμηθῇ καὶ θὰ ὑπερτιμηθῇ, καὶ θ' ἀρχίσουν οἰκοδομαί, καὶ θὰ ἐγκαινισθῇ ἐκεῖ τὸ ὡραιότερον παραθαλάσσιον προάστειον, καταβιβάζον ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἔλκον τὰς Ἀθήνας ἐκεῖ ὅπου τὸ μέλλον τὰς προσκαλεῖ, εἰς τὴν θάλασσαν. Διότι—τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν—μετὰ εἴκοσιν ἢ τριάκοντα ἔτη ἢ πρέπει αἱ

Ἀθῆναι νὰ καταβῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἡ θάλασσα διὰ Διόρυγος νὰ ἀναβῇ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ Βελγικὴ Ἑταιρία γίνεταί ἀληθὴς πηγὴ ἐμπλουτισμοῦ. Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι θὰ παραγάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τοῦ ἔργου τῆς πλοῦτον δύο, τεσσάρων, διπλασίων ἑκατομμυρίων, πάλιν εἴμεθα ἐντὸς τῶν ὁρῶν τῆς λογικῆς. Ὅπως ἡ ἀγγλικὴ Ἑταιρία ἀφου διὰ τοῦ ἔργου τῆς, τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου ἐχάρισεν περὶ τὰ 4 ἑκατομμύρια εἰς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τῶν καρπῶν τοῦ ἔργου τῆς ἐχάρισε δέκα, εἴκοσι ἑκατομμύρια. Οἱ Ἀγγλοὶ τοῦ σιδηροδρόμου ἐχάρισά 500,000 εἰς τὸν Γιαννόπουλον, ἑκατομμύριον εἰς τὸν Κεχαγιᾶν, καὶ εἰς ἄλλους ἄλλα. Αὗται εἶναι ἐπιχειρήσεις. Καὶ ἐπιχειρήσεις χωρὶς κύθειαν, χωρὶς καταστροφάς, χωρὶς ναυάγια. Τιμιώταται, ἀγγλικιώταται.

Οἱ Βέλγοι δὲν κάμνουν μόνον τὸ Παλαιὸν Φάληρον διὰ γραφικωτάτου δρόμου προσιτὸν εἰς ὅλους τοὺς πόδας καὶ εἰς ὅλα τὰ βαλάντια, ἀλλὰ καὶ δημιουργοῦν τὴν συγκοινωνίαν τῶν δύο Φαλήρων, ἥτις θὰ εἶναι σχεδὸν ἀδιάκοπος. Ὅταν θὰ γίνηται κατάβασις ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Παλαιὸν Φάληρον καὶ ἀνάβασις ἀπὸ Παλαιοῦ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας, τὰ δύο Φάληρα ἐν αὐτῷ θὰ συγκοινωνῶσι καὶ θὰ γίνεταί, καταλαμβάνετε, τοῦ Κουτρούλη ὁ Γάμος.

Θὰ παύσῃ ἡ ἀσφυξία τοῦ ἐνώπιον τοῦ Ξενοδοχείου περιπάτου ἢ μᾶλλον στρωμώγματος ἐν Νέῳ Φαλήρῳ. Ὁ κόσμος καὶ ὁ ὥραιος καὶ ὁ ἄσχημος δὲν θὰ ἀποτελῇ λίμνην, ὡς πρῶτα, ἀλλὰ θὰ σχηματίζεται εἰς ρεύματα, κινούμενος, ἀεριζόμενος, ἀνανεούμενος. Τὰ συναπαντήματα θὰ εἶναι φαιδρότατα. Δύο ἀρτηρίαι θὰ καταβιδάζωσι κόσμον ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον καὶ πάλιν θὰ τὸν ὠθῶσι ἀπὸ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας. Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν θὰ μοιράζηται ὁ κόσμος καὶ δὲν θὰ γίνεταί ἐκεῖνη ἡ ἀδημονία τοῦ νὰ περιμένης, νὰ σπρώχνησαι, νὰ σπρώχνης, νὰ μονομαχῇς, νὰ γρονθοκοπῇσαι. Ἡ μόνη δὲ πηγὴ ἀνθρωπίνης σχετικῆς εὐ-

δαιμονίας—ἡ ποικιλία—θ' ἀποκατασταθῇ ὅσον εἶναι δυνατόν, ἀρκεῖ καὶ ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ νὰ γίνουσι κέντρα τινὰ διασκεδάσεως. Ὁ Ξηροτάγαρος, ἢ πρέπει νὰ γίνη Εὐρωπαῖος, νὰ ρίψῃ τὴν καλύβην τοῦ Ροβινσώνας, μὲ τὰ ὀχταπόδια καὶ τὰ γαῖδουροπόδαρά του, καταρτίζων ἐστιατόριον καὶ καφενεῖον ἀναψυκτικά, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ προσαρτηθῇ καὶ κανὲν θέαμα, ἢ νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον τὸ Βασιλεῖόν του, καὶ ν' ἀποσυρθῇ ὡς ἄλλος Λυκογιάννης εἰς τὴν δέκα λεπτὰ ἀπὸ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου ἀπέχουσιν Πικροδάφνην τοῦ Ἀμερικανοῦ Χαλκοκονδύλη, ὅπου φέτος ἢ τὸ πολὺ τοῦ χρόνου ἀρχεταὶ συνοικισμὸς ἄγριος, ἐξοχικὸς, ἀκοινώνητος.

Τώρα ἐπὶ τὴν κυρίαν ἀφορμὴν τοῦ ἄρθρου. Εἶνε ριφκοίνδυνος ὁ ἀτμόδρομος τῶν κυρίων Βωτῶ καὶ Ραδλέ; Ἐφ' ὅσον ἡδυνήθημεν νὰ ἀντιληφθῶμεν ἡμεῖς, ἐπέστημεν ὅτι δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος. Σταματᾷ ὅπου τὸ θελήσῃ. Ἡ κεκτημένη του δύναμις δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἐν μέτρον. Ἐὰν δηλαδὴ εὐρεθῇς αἰφνιδίως ἐν μέτρον πρὸ τῆς μηχανῆς, ἴσως τὸ σταμάτημα θὰ γίνη κατεπάνω σου· ἀλλ' ἅμα εὐρεθῇς ἐν μέτρον καὶ ὀλίγα ἑκατοστόμετρα, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτα. Τοῦτο ἐπειραματίσθησαν οἱ κύριοι Ραδλέ καὶ Βωτῶ, ἱστάμενοι ἐντὸς τῆς γραμμῆς καὶ τότε δίδοντες διαταγὴν εἰς τὸν μηχανικὸν νὰ σταματήσῃ ὅταν εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν δύο μέτρων. Ἡ μηχανὴ σταματῶσα προέβαινε διὰ τῆς κεκτημένης δυνάμεως εἰς ἐν μέτρον. Ὡστε, κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, ὁ ἀτμόδρομος εἶνε ἀσυγκρίτως ἀσφαλέστερος τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου· τὸν ἵππον δὲν δύνασαι νὰ τὸν σταματήσῃς τόσο ταχέως, ὅσον τὴν μηχανήν.

Εἶνε δὲ ἡ ταχύτης αὐτοῦ ἐλαστικωτάτη· δύναται νὰ τρέξῃ ὅσον ἡτμοσιδηροδρόμος περίπου, ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ πηγαίῃ μὲ βῆμα κηδείας, χαϊδεύων μόνον τὰς σιδηρὰς ράβδους. Ἐπὶ μέγα τμήμα ἐπηγαίνομεν, ἡγουμένου τῆς μηχανῆς ἐντὸς πάντοτε τῆς γραμμῆς τοῦ κ. Βωτῶ καὶ προ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 442)

— Γιάννη, Γιάννη; ἐφώνησε.
Οὐδέν.

Ἡ Λουίζα ὥχριασε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ· μανιώδης ἔτρεχε πανταχοῦ ζητοῦσα τὸν μικρὸν καὶ φωνάζουσα δι' ὅλων τῶν πνευμένων τῆς.

— Γιάννη, Γιάννη, Γιαννάκη, ἔλα ἔλα γλίγωρα στὴν μητέρα σου!

Τὴν φορὰν αὐτὴν παιδικὴ κραυγὴ τῇ ἀπήντησεν, ἀλλὰ κραυγὴ τρόμου, κραυγὴ πνιγμένη.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἠσθάνθη τὸ αἶμά της πηγνύμενον εἰς τὰς φλέβας τῆς. Ζαλισμένη, μανιώδης ἐκ τρόμου ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχετο ἡ κραυγὴ.

Φρίκη! Λύκαινα μεγάλη ὤρμησεν ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ δάσος, εἰχθηκε τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ κρατοῦσε στὸ ρύγχος τῆς.

— Λύκος, λύκος! ἐκραύγασεν ἡ Λουίζα μετὰ σπαρακτικῆς φωνῆς.

Ἀλλὰ τὸ θηρίον δὲν ἄφησε τὸ θῦμά του. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ὤρμησε μὲ φλέγοντας ὀφθαλμοὺς τρομερὰ, ὑπερασπίσθη τὸ τέκνον τῆς, ἀλλὰ ἡ λύκαινα δὲν τὴν περίμενε, διὰ δύο πηδημάτων ὤρμησε πάλιν μέσ' τὸ δάσος κ' ἐγένετο ἀφαντος, φέρουσα μαζὺ τῆς τὸν μικρὸν Ἰωάννην.

Ἡ καρδιά τῆς μητρὸς ἔπαυσε πάλλουσα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκοτίσθησαν, καὶ τὸ αἶμα κύτυπυσε δυνατὰ σ' τοὺς κροτάφους τῆς. Ἐξέβαλε κραυγὴν βραχνήν, τρομερὰν καὶ ἔπεσεν ἀνίσθητος.

Ὁ Ἰερώνυμος εἶχεν ἀκούσαι καὶ αὐτὸς τὴν κραυγὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ ἔτρεξε κραδαίνων τὸν πέλεκύν του, ἀλλὰ δὲν προέλαβε, φεῦ! νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῆ μικρὸν. Μόλις ἔμπαρσε νὰ δῇ τὴν λύκαιναν νὰ μπαίνει μέσα σ' τὴν πυκνὴν λόχμην. Ἐν τούτοις ὀδηγούμενος ὑπὸ τῶν ἀπελπιστικῶν τοῦ παιδιοῦ κραυγῶν καὶ τοῦ κρότου, τὸν ὁποῖον παρῆγε τὸ θηρίον ἐν τῷ δάσει φεύγον μετὰ ταχύτητος, ἔσπευσε εἰς καταδίωξίν του. Ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἡδυνήθη νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἔχνη του, ὕστερα ὅμως τίποτε μὴ ἀκούων, καὶ μὴ ξεύρων ποῦ νὰ διευθύνῃ τὰ βήματά του, ἐνόησεν ὅτι πρέπει νὰ παραιτηθῇ πάσης ἐλπίδος, καὶ ἔσπευ-

ηγουμένων έργατων, εἰς ἀπόστασιν πέντε περίπου μέτρων, καθαρίζόντων τὰς ράβδους ἀπὸ τῆς σωρευθείσης ἄμμου καὶ χαλικίων. Συντρίβει δὲ ὡς πιπὲρι καὶ ὀγκώδη λιθάρια ἢ μηχανὴ συναντώμενα ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς.

Ἐλάδομεν ἐπίσης ἀφορμὴν νὰ δοκιμάσωμεν καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων ἐπιρροὴν τῆς ἀτμομηχανῆς. Ἰκανοὺς ἵππους κάρρων, οὓς συννητήσαμεν, εἶδομεν ἀπαθέστατα θεωμένους παρελαύνουσιν τὴν μηχανὴν, ἃν καὶ καρραγωγέως τις ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ συλλάβῃ τὸν ἵππον τοῦ ἀπὸ τὸ αὐτὶ διὰ νὰ μὴν ἀγριέψῃ!!

Ἀλλὰ διὰ νὰ λείψῃ πᾶς τοιοῦτος κίνδυνος ἀρκεῖ νὰ εὐρυνηθῇ ἡ ἀπὸ παλαιοῦ Φαλήρου εἰς Νέον ὁδός. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ συνεννοηθῇ τὸ Δημόσιον μετὰ τῆς Ἑταιρίας καὶ τῶν παροδίων. Οἱ τελευταῖοι δὲν πρέπει νὰ φανοῦν γλίσχροι εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἔχη σπῆτι μόνον· ἀλλὰ καὶ δρόμον. Μόνον εἰς ἑλληνας εἶνε αὕτη ἡ διάθεσις τῆς λωποδυσίας εἰ δυνατόν δημοσίας ὁδοῦ, πρὸς στένωσιν αὐτῆς καὶ εὐρυνσιν τῆς οἰκίας. Πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ δρόμος κάμνει τὸ σπῆτι, ὅπως τὸ ἐνδυμα τὸν ἄνθρωπον. Ἐξοχικὴ μάλιστα ὁδός πρέπει νὰ ᾖ ὅσον τὸ δυνατόν εὐρεῖα. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐν Φαλήρῳ παραθαλάσσιαι οἰκίαι ἀνήκουν ὅλοι εἰς πλουσίους, ὁ συμβιβασμὸς πρὸς πλάτυνσιν τῆς ὁδοῦ δὲν πιστεύομεν ν' ἀπαντήσῃ μεγάλας δυσκολίας.

Καλὸν δὲ εἶνε καὶ ἡ Ἑταιρία νὰ ἡγόραζε γῆν διὰ τὸν ἄκειθεν τῆς δημοσίας δρόμον ὃν κατεσκευάσας, νὰ συμπληρώσῃ τὸν δρόμον τοῦτον καὶ πέραν τῆς δημοσίας, συνεχίζουσα οὕτω τὸν ἰδικὸν τῆς δρόμον μέχρι τινὸς σημείου, ὅθεν ἡ κυκλοφορία νὰ γίνηται ἐλευθέρα καὶ ἀνοικτή. Καὶ ὡς μᾶς εἶπον, οἱ κύριοι διευθύνται τῆς Ἑταιρίας ἔχουν κατὰ νοῦν τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς.

Ἡ ἐπιχειρήσις εἴμεθα βέβαιαι ὑπὸ ταιαύτης ἐπιτυχίας, θὰ στεφθῇ, ὥστε ἡ Βελγικὴ Ἑταιρία μετὰ γενναιότητος δύ-

νεται νὰ προβῇ εἰς τὰς θυσίας αὐτάς, καθιστῶσα τὸ ἔργον τῆς τέλειον.

Τοιαῦται περίπου εἶνε αἱ ἐντυπώσεις τῆς μικρᾶς μας ἐκδρομῆς τοῦ Σαββάτου, ἃς ἐξεθέμεθα ἐν πάσῃ ἀμεροληψίᾳ καὶ μετὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν ἡμεῖς ἀφ' ἧς ἐπατήσαμεν ἐν Ἀθήναις αἰσθανόμεθα καὶ καλλιεργούμεν ὑπὲρ παντὸς συνδεομένου μὲ τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλῆς μας πρωτεύουσας.

Καλεῖδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Αἰὼν μᾶς ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἂν δὲν θὰ παρευρεθῶν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα εἰς Μόσχαν, τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι φοβοῦνται νὰ μὴν τοὺς πάρῃ κατὰ λάθος καμμιὰ βόμ-μα, ἀλλὰ διότι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Στέψεως ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας γίνεται, λέγει, Θεός, ἐπομένως ὅλους τοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἢ μὴ βασιλεῖς, τοὺς θεωρεῖ δούλους του καὶ δὲν τοὺς πέρνει νὰ φάνε μαζί του σ' τὸ τραπέζι· ἀλλὰ τοὺς βάζει καὶ τρῶνε σ' τὰ πόδια του, καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα, λέγει, κανεὶς ἡγεμὼν δὲν τὰ σηκώνει· κατὰ συνέπειαν οὔτε ὁ Γεώργιος οὔτε ἡ Ὁλγα. Δὲν ξεύρομεν κατὰ πόσον ἡ ἐκ τῆς αὐλῆς βεβαίως προερχομένη αὕτη ἐξήγησις, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἐν τῷ δημοκρατικοαυλικῷ Αἰὼνι εὐρίσκουσα φιλοξενίαν, ἔχεται ἢ δὲν ἔχεται ὑποστάσεως. Μᾶς ἔρχεται πολὺ δύσκολον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας προσκαλεῖ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν στέψιν του, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ καπλι-

σε νὰ ἐπανεέλθῃ πρὸς τὴν οὐρλιάζουσαν ἀπὸ πόνον σύζυγόν του, ἥτις ἦτο ἀκόμη εἰς τὸν μέρος ὅπου εἶχε πέσει. Πολλοὶ ἦσαν γύρω τῆς. Συνελθούσα ἡ δυστυχὴς γυνὴ κατείχετο ὑπὸ φρικαλέων σπασμῶν, ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κτυποῦσε τὸ πρόσωπόν τῆς. Τὸ δάσος ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰς κραυγὰς, τοὺς θρήνους, τοὺς ὀλολυγμούς. Ὁ ξυλοτόμος λαβὼν τὴν σύζυγον τοῦ εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ περισφιγξας εἰς τὸ εὐρὺ στῆθός του τὴν περιποιεῖτο τρυφερῶς. Ἡ νευρικὴ κρίσις κατηνάσθη βαθμηδόν, καὶ οἱ ἐπανειλημμένοι λυγμοὶ τὴν ἀνεκούρισαν.

Ὁ Ἱερώνυμος δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ ἔργον, οὔτε θυμῆθηκεν ὅτι εἶχεν ἀφήσει ἔρῃν μεγάλην φηγόν, κοπεῖσαν μέχρι τῆς καρδίας. Οἱ βραχίονες τοῦ δυστυχοῦς δὲν ἐκινούντο· ἀπολέσας τὸν μικρὸν τοῦ Ἰωάννην δὲν εἶχε πλέον δύναμιν. Τὰ μεγάλα τῶν Βεργίων δάση ἔμελλον νὰ στερηθῶσι μετ' ὀλίγον ἑνὸς τῶν ξυλοτόμων.

Αὐτὸς κατηφής, ἐκείνη κλαίουσα, καὶ οἱ δύο τοῦ, ἀπηλπισμένοι ἐπανῆλθον εἰς τὸ χωρίον, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τινων φίλων, οἵτινες πρῶτοι ἔσπευσαν νὰ συμμερισθοῦν τὴν θλίψιν των. Γενικὴ ἦτον ἡ ἀπόγνωσις εἰς τὸ χωρίον Βουλβάν, ὅτε ἀνεγνώσθη τὸ συμβάν, πάντες δὲ, ἐπειδὴ ἡγάπων τὸν Ταβουρίνον καὶ τὴν σύζυγόν του, ἐπένθησαν ἐπὶ τῷ δυστυχίματι καὶ ἐξεδίηλυσαν τὴν συμπάθειάν των παντοιοτρόπως.

Παρευθὺς ὅλα τὰ πυροβόλα ἐπληρώθησαν, μικρὸς δὲ στρατὸς κυνηγῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἱερωνύμου, μετέβη εἰς τὸ δάσος πρὸς ἀναζήτησιν τῆς λυκαίνης. Δὲν ἤλπιζαν βεβαίως νὰ σώσουν τὸν μικρὸν Ἰωάννην, ὁ ὅποιος βεβαίως εἶχεν ἤδη κατασπαρχθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγρίου θηρίου, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ ἀθῶον θῦμα καὶ νὰ προλάβωσιν ἄλλο παρόμοιον δυστύχημα. Ἀντὶ δὲ πάσης θυσίας τὸ τρομερὸν ζῶον ἔπρεπε νὰ φονευθῇ.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡρευνήθη τὸ δάσος καὶ ἀλληλοδιαδόχως πάντα τὰ περίξ δάση ἐν περιμέτρῳ δύο ἢ τριῶν λευγῶν. Οὐδὲν εὗρον. Ἡ λύκαινα εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

Ὁ δὲ μικρὸς Ἰωάννης;

Ὁ Ἱερώνυμος ἔθεσε γύρω τοῦ πύλου τοῦ πλατεῖαν πένθιμον ταινίαν καὶ ἡ Λουίζα ἐμαυροφόρσε.

Ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ ἐτελέσθη ἐπικηδεῖος τελετὴ, εἰς ἣν παρέστη ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Βουλβάν καὶ τῶν περίξ δήμων. Τὸ πρακτικὸν δὲ τοῦ θανάτου τοῦ παιδίου κατεχωρίσθη ἐν τῷ ληξιαρχικῷ βιβλίῳ τοῦ Διμαρχείου.

«Κατὰ τὸ 1854, κατὰ μῆνα Μάρτιον, παιδίον δέκα καὶ ὀκτὼ μηνῶν, καλούμενον Ἰωάννης, υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου Ταβουρίνου καὶ τῆς Λουίζας Ζολί, συζύγου του, κατοίκων τοῦ χωρίου Μαρτίλ, εἶχε τῶνόντι ἀρπασθῇ ὑπὸ λυκαίνης. Τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τρομερὸν τοῦτο συμβάν ἐποίησε μέγαν κρότον εἰς πᾶσαν τὴν ἐπαρχίαν. Πᾶσαι αἱ ἐπαρχιακαὶ ἐφημερίδες